

Czilczer Olga

EGY TESTTÉ, LÉLEKKÉ

Agg kezével int, hajoljak füléhez, mely mint egy székesegyház ajtaja mise után. Cseréljük ki ép szerveinket. Kitotyog az utolsó templomjáró. Imák ámenjeit morzsolgatják hangtalan ujjak. Csakugyan. A bal felem béna, a bal lábam, inaim nem engedelmeskednek. Jégmadaram vérbe mártott szárnyai hasztalan verdesnek előttem, nem jutnak el a bal fél deltájáig, hol – még élek! – kéklik szívem.

De hisz tiz éve már, hogy szeretóm fölkelte mellőlem. Velem maga... sűgok a még ép fülbe. Erre ő egy ifjú erejével magához von. Mint valami kórót, tépi ki lankadtabb kezem, fél tudóm.

Tiz évvel ifjabb énem a sarokban áll. Szerelmi összecsapásunkat nézi. Örvend. Sajnálkozik a veszteségen, a cafat húson, melyet bordák rácsoztak, pillérek tartottak fogva idáig.

LENGŐHINTA

A kulcs csak egyet fordul a zárban. Valaki megelőzött. Ez itt J kigombolható mellkasa. Ő az, maga, aki mint a fogason csüngő kabát, vár – mióta? – a sarokban.

Izmainak keverékszálát egy molypille kerülgeti. Hessintek, mindketten elröppennek.

Egy fa ágára erősítve, oda-vissza szállnak az évek. A hintát én lököm. Mi baj van már megint? Éljenélkül, te akartad. De látom, ha nem kezdek el helyette lélegezni, végképp összeroskad. Pattan a percmutató. A csüngő vállakat, megereszkedett térdeket a lengéssel változó szögben a hirtelen támadó csendes eső sugarai veszik célba. Úgy látszik, már ez a lakás sem biztonságos.

Bezárom, kettőre fordítom. Ne lássa arra illetéktelen a máj, a szív lassú éledését, a rekesz nyitótáncát. Meddig bírom szusszal, meddig az ág kitarása.